

Flere skulpturhaver, tak

Naturen og mennesket mødes i Gl. Holtegaard, og sød musik opstår

Michael Jeppesen

📷 JAN SØNDERGAARD

KULTUR

21. juni 2013

Hvis jeg var et kunstværk ville jeg insistere på at stå i en have. Det er så brutalt at være udstillet i et hvidt rum med kunstigt lys. Man er så blottet, at man stort set ikke kan gøre noget rigtigt. Man er helt alene, der er ikke noget at læne sig op ad, der er ikke noget til at tage opmærksomheden, og enhver fejl og mangel skriger: Se mig se mig. Det er ikke bare ondt og ensomt, det kan også være så koldt, så koldt.

Sådan er det slet ikke i en have. Det er ligesom at møde en ny kæreste til en fest, hvor alle er glade. Indenfor i gallerirummet er alt dødt, hvis der ikke øjeblikkelig er en intelligent samtale. Udenfor er det ligegyldigt, der kan man læne sig tilbage og kigge op i skyerne.

Peter Callesen har for eksempel plantet blomster i en jordbunke foran en kanon, så det ser ud, som om den skyder med bede i stedet for kugler. Den var aldrig gået indenfor. Aldrig. Men herude i solen trækker man overbærende på skuldrene og sender den et varmt smil. Hey, vi kan alle sammen have en følsom dag, hvor vi græder, når nogen basker en flue.

Der er en vej ud, når man er kunst i en have. Indenfor er man ikke andet end kunst, udenfor er der både en plan b, c og d. HuskMitNavns flade skiltefigurer, der henholdsvis sidder på en bæk, pisser op ad et stakit og går en tur i parken, virker malplacerede i et galleri. Det er HuskMitNavns brand, det er hans mest genkendelige streg, det er skægge lemmer og sjove hoveder, men hvor de i gallerirummet ikke kan hives ud af det antielitære, oprørske, anonyme og ulovlige ophav, som graffiti jo er, så er der meget mere historie i at sende dem ud i parken. Det er løjerligt, javist, men det er ikke *phony* 'rebel, der gør oprør mod institutionen, men som alligevel ikke synes, den er helt så slem, nu hvor de har åbnet døren for ham'. Det er en mere ærlig og sympatisk måde at lukke luften ud af street art'en på. Rebellen er gået på pension, og han kan egentlig meget godt lide det.

Intet forstyrrer kunsten

Et rigtig godt kunstværk har det selvfølgelig bedre i et neutralt rum, men dét findes ikke. Forestillingen om et rum, hvor intet forstyrrer, er en illusion. Der er ikke nogen, der ikke læser alverdens betydninger ind i rummet og institutionen alligevel. Så den virkelige kunstneriske oplevelse, hvor det er værket alene, vi oplever, er stort set umulig. Vi oplever altid gennem vores egne forestillinger om kunsten, i hvert fald når vi opholder os et sted, hvor vi ved, at den er. Men sådan er det jo ikke nødvendigvis, når man går rundt i en have. Her kan kunstværkerne slappe af og være kunstværker. Ligesom for eksempel Anders Bojen og Kristoffer Ørums lydværk i pergolaerne, hvor man kan høre en jetmotor varme op og ned. Det tager lige et sekund, før man opdager, at det ikke er et fly, men haven, der har fået et soundtrack.

Værkerne kan også være så integrerede, at de kan give det overraskende sus, som kunsten indenfor aldrig kan give. (*Spoiler alert*) Thomas Øvlisen har skabt det mest vidunderlige kunstværk, jeg længe har set. *WDBFGWTD* er et stykke kloakrør på langs, højt nok til at man kan stå i det, der er blevet lagt i et af de fjerneste af de mange afgrænsede rum i haven. Man kan se en legeplads på nabogrunden. Røret er dækket af jord i siderne, hvor stauderne og ukrudtet står flot og højt, og inde i røret er der opstillet to slidte klapstole omkring en gammel bilfælg, hvor der ligger smøger og snask. Der ligger også en grim gennemhullet hynde. Og væggene i røret er spraymalede i striber, hvor malingen er løbet. Det er et glemt hjørne af Gl. Holtegaard, en lille oase i kontrollen. Så var det alligevel ikke så pænt og perfekt det hele. Så var der alligevel noget menneskeligt over det her sted, tænker man.

Det er det mest pudsige ved *Secret Garden*, hvordan mennesket og naturen mødes. En have, og da især en barokhave, er naturen, når den er allermest tæmmet og dresseret. Og kunsten er den menneskelige natur, der er lavet stiklinger på. Det er to vidt forskellige ting, den tømmede natur og koncentratet af det at være menneske, men det er ligesom støbt på den samme maskine. Man kan mærke det tydeligt i Jesper Dalgaards enorme hule eller klatrestativ, der rejser sig på en græsplæne, bygget af granrafter med bark. Det er tre kasser uden på hinanden. Den yderste er 9x9 meter, den midterste 6x6 og den inderste 3x3 meter. Det er så oprindeligt og uspolet i sin form og alligevel så konstrueret. Og fordi det er så tæt på naturen, føles det næsten, som om det er noget helligt, der finder sted, som om man er vidne til noget større, som om det rører ved et eller andet inde i en. Men uden at det handler om at pleje en dårlig samvittighed over menneskets behandling af naturen. Det er kun vild natur kogt ned til helt lige former. På begge sider. Både det grønne og den hudfarvede. Og nu står vi som i bokseringen og ved ikke, om vi skal slå eller kramme. Inde i gallerirummet havde det bare været et dumt stativ. Nu er det en struktur, der kalder på os.

En bid af dekadencen

Et andet godt værk er Henrik Plenge Jakobsens *If the People Have No Bread Let Them Eat Cake*. Det var dronning Marie Antoinette, der skulle have sagt det om de fattige, fordi hun var så ude af trit med virkeligheden, at hun ikke anede, at de måske ikke havde noget brød, fordi de ikke havde nogen penge. Og i sin have havde hun får, der var farvet lyserøde. Så her, i en barokhave op ad en motorvej i en krisetid, får vi en regulær bid af dekadencen.

Kasper Sonne har hængt en kniv i et træ, så man kan snitte sit navn i barken. Det er heller ikke ueffent set i den store barokhavekontekst, og ganske flabet tilmed. A kassens Cobblestones er endnu vildere, de har taget en af havens klassiske statuer, knust den og lagt den i stedet for herregårdsstenene imellem fortovsfliserne ude på fortovet, foran slottet. Så kan alle pludselig få sig en på opleveren, helt uden at skulle bekymre sig om, hvorvidt det er kunst, og hvad det vil, og hvordan det nu lige er, at vi har det med den slags.

Dobbelt så godt. Der burde være nogen flere skulpturhaver.

Bedømmelse: 5/6

'Secret Garden II', Gl. Holtegaard, Attemosevej 170, Holte, til den 27. oktober

AKTUELLE BØGER FRA INFORMATION

Overvågningskapitalismens tidsalder (Paperback)

Shoshana Zuboff

Kr. 237,95

<<https://butik.information.dk/products/overvagningskapitalismens-tidsalder>>

Hvordan løser vi fremtidens fertilitetsproblemer?

Lone Schmidt & Anja Pinborg

Kr. 41,95

<<https://butik.information.dk/products/hvordan-loser-vi-fremtidens-fertilitetsproblemer>>

Kunstner i arbejde

Bojana Kunst

Kr. 254,95

<<https://butik.information.dk/products/kunstner-i-arbejde>>

Vi kan kun være fjender

Peter Pomerantsev

Kr. 147,95

<<https://butik.information.dk/products/vi-kan-kun-vaere-fjender>>

Du sparer 15% på bøger som abonnent på Information
<<https://butik.information.dk/>>